

Ballada

*Liliom-ing fagyna
hánytorgó záporok hajához,
szelek rohanásakor gyalázatos
erdők alá tébolyodnának
a tavasz férfiai, fekete holdfényvel
pengetnék ablakod üvegét,
ha megtudnák,
ha a vér koszorúslányai
elkiáltanák magukat:
— piros virágot habzik
a torkodig felhasított verőér!*

OLÁH JÁNOS

Elhagyhatatlan

*Süvölt, süvit a március,
üres ablakokat bezúz,
elhagyhatatlanom.*

*Ablakon át fecske cikáz,
a jégzöld táj, mint a parázs,
elhagyhatatlanom.*

*Hűs szeszből zúdult tiszta láng,
te halványzöld, élő virág,
elhagyhatatlanom.*

*Sótépte szirmok vad tüze,
az éltető szó üteme,
elhagyhatatlanom.*

*Nem ér föl hozzád tiszta ész,
s az ösztön sem elég merész,
elhagyhatatlanom.*

*Menekülj csak, lélegzeted
dúlt szabadsága száll veled,
elhagyhatatlanom.*

*S velem, velem a csöndes ég
eloltva zászlaim tüzét,
elhagyhatatlanom.*

*Kísérjenek el lépteid,
légy akkor is, ha nem segít,
elhagyhatatlanom.*

Példabeszéd

Mégis hiszek a madarak röptében.
Ez a fészektől elváló és visszatérő
vonal ott jár a jövőben.

Egyre tágabb
köröket írunk a mélyarcu otthonok fölé.
De utunk egy veszélyes kanyarulatán túl
újra a jólismert nappalok fogadnak.

Megtaláljuk a visszatérés
örök csodálatát.

HÉZSÓ FERENC: ÖREGSÉG